

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Féltő fohászm

Amikor az ég úgy ég,
mintha tűz lobogna valahol,
mint mikor a föld gyomrából
felszínre tör a láva bugyogva,
alant sötéten terül el a város,
nincs zaj, elhalkult minden,
nyugszanak a házak,
a falakon, mint piros vér,
úgy csorog le a bánat
a lelkekből előtörnek a vágyak.
Az égre nézve mégis reszketek.
Ó, Uram, úgy félek látni ezt,
ez már a pokoltüze vajon,
mi örökkön fogva tart és nem ereszt,
bűneink miatt minket elemészt?
Uram, én úgy félem a jövőt.
Nézz ránk a mennyből!
Tekints le reszkető,
imára kulcsolt kezünkre,
ne hozz még több bajt
sajgó, reszkető szívünkre.
Teremts virágot, nevetőt,
nyárban búzakaralász adj
új termést, belőle friss erőt.
Gyermekkacajtól vidám világot,
amilyet még a világ sem látott.

Szivárványt fess az égre
Uram, és ne vöröslő tüzet!
Lágy szellő simogasson,
borítsd zöldbe a vízparti füzet,
csókoljon napsugár,
daloljon sok madár,
zöldellő fűszálakon
ott másszon sok apró bogár.
Patak locsogjon, folyó csobogjon,
a partokat ne mossa szennyes ár.
Félelemből született imám
mintha a harcos szólna,
hangom harsányan kiált,
ám lassan elhal ez a hang,
a sötétség kioltja a tüzet,
s jótékonyan, szép lassan
mindent fekete lepellel takar.

SZABADON 2019.01.